

har Ret i, at Opholdet paa Sindsfygeanstalterne for de egentlige Sindsfyge i Reglen indskrænket sig til et enkelt eller nogle faa Aar. Der er Sindsfyge, som opholde sig i en Række af Aar der, og vi have jo Sindsfygeanstalter med to Afdelinger, en til Kur og en til Opbevaring af Sindsfyge, Detentionsanstalter, i hvilke Opholdet undertiden er meget langvarigt. Det er vist ogsaa de ærede Medlemmer bekvæmte, at en stor Del af de Sindsfyge dimitteres fra Sindsfygeanstalter uden at være helbredede og saa leve i deres Hjem i Kommunen, for en stor Del med Understøttelse fra Kommunens Fattigvæsen. Jeg tror altsaa ikke at have feilet i min Paastand om, at naar man i det Dieblis, de anbringes i en Sindsfygeanstalt, fuldstændig vil frigjøre Fattigkommunen for enhver Udgift til disse Personer, vil Tilstrømningen af virkelige Sindsfyge til Sindsfygeanstalterne eller rettere Anmodningen om at faae dem optagne, blive overvældende. Det bliver altsaa Overbestyrelsens Sag at skulle skelne og vrage imellem dem, men jeg tror, at det i Virkeligheden vil blive meget vanskeligt. Navnlig for Detentionsanstaltens Vedkommende ser jeg ikke rettere, end at det der kommer til at gjælde, at hvem der kommer først, har først Adkomst. Det er særlig og væsentlig af denne Grund, at jeg ikke har kunnet stemme for den ærede Justitsministers Forslag og heller ikke for Lovforslagets Bestemmelser, og virkelig ikke for at staae Amtskommunerne for en noget større Udgift.

Indenrigsministeren: Jeg er bange for, at jeg ogsaa kommer til at gjøre den ærede 2den Landsthingsmand for 9de Kred (Estrup) den Sorg, at han maa stemme mod mig idag, idet jeg ikke kan se rettere, end at der neppe er nogen retfærdiggjøvende Grund for den Maade, hvorpaa Udvalget netop i dette Kapitel viser Muligheden af et Fællesskab mellem Kjøbstæderne og Landet fra sig. Jeg kan selvfølgelig ikke have Noget imod den Udvælgelse, som Udvalget foreslaar, saaledes at man foruden de Døvsomme ogsaa optager blinde og idiotiske Børns Underhold, men jeg kan ikke se Andet, end at de fleste Udgifter, der omtales i dette Kapitel, høre til den Art Udgifter, der ikke ligesom kunne betegnes som Fattigudgifter, men som ere i hele Samfundets Interesse, og at der derfor er særlig Grund til, at man i dette Tilfælde ogsaa søger at lægge Byrden paa saa store Distrikter, som det efter Omstændighederne lader sig gjøre. Jeg kan heller ikke se rettere, end at de Grunde, som af Udvalget paa et tidligere Sted i Betænkningen ere anførte, her ikke have den fulde Virkning eller Betydning, som de have paa andre Steder, hvor der er etableret et Fællesskab i de egentlige Fattigudgifter, thi der erkjender jeg, at det er en meget naturlig Indvending imod Fællesskabet, at der mangler en fælles Kommunalbestyrelse; men det forekommer

mig, at overfor disse Spørgsmaal overfor disse Udgifter, som her ere foreslaede, hvor der saa at sige ikke er noget Spilleum for Vilkaarligheden, kan Manglen af en kommunal Overbestyrelse ikke have den Betydning, at man af den Grund skal vise Fællesskabet fra sig. Og har man ikke en saadan Grund, forekommer det mig, at Meget taler for i de Tilfælde, der omhandles i dette Kapitel, ikke at modsætte sig det Fællesskab, som fra Regeringen er foreslaaet. Jeg har ingen Tro paa, at jeg vil kunne samstemme med de fleste af de ærede Medlemmer, til hvis Dom dette nu henvises, men jeg har for mit Vedkommende anset det for rigtig at gjøre opmærksom paa, at der her foreligger Spørgsmaal om en Byrde, der maa siges mere at gaa ud paa at sikkre Samfundet, end der egentlig kan betegnes som en Fattigbyrde, og derfor finder jeg, at det er rigtigere at blive staaende ved det Forslag, som er fremsat i Lovforslaget, og som henviser til en Fordeling mellem Amtsraadsredsene og de Amtsraadsredens tilhørende Kjøbstæder efter Folketallet. Jeg vil derfor kunne slutte mig til Vædringsforslaget under Nr. 69, men jeg kan ikke slutte mig til de øvrige Vædringsforslag, der ere stillede af Udvalget til dette Afsnit, idet jeg ikke skjønner rettere, end at de saa at sige alle gaa ud paa at forandre det Fællesskab, som er foreslaaet i Regeringsforslaget. Med Hensyn til det Forslag, der er stillet under Nr. 75, skal jeg for Dieblis ikke udtale mig videre, men skal henholde mig til, hvad min ærede Kollega har fremhævet.

Madvig: Jeg maa tilstaa, at selv efter den Forklaring, der af den ærede Ordfører er givet af Vædringsforslaget under Nr. 70, anser jeg det for at være betænkeligt navnlig i denne Lov at vedtage en saadan Bestemmelse. Selv om man siger, at der ikke er Tale om Kur af en offentlig Læge, saa bliver dog tilbage Spørgsmaalet om, hvorledes man skal gjøre denne Forpligtelse gjældende, og man kommer da ind paa en Konstruktion, som neppe lader sig gennemføre, og som, naar man forsøger at gennemføre den, vil blive gennemført med stor Ulighed lige over for de forskjellige Klasser af Samfundet. Jeg tror derfor, det er bedst i hvert Tilfælde at udelade den her; hvis man havde en Lov om Sundhedspleien for, var det noget Andet. — Jeg vil tillige sige, at jeg ikke ser nogen Grund til Vædringsforslaget under Nr. 73, der gaar ud paa, at, naar en Sygdom er erklæret for epidemisk, skal Lægehjælp ydes, uden at der gjøres Forskjel paa Trangen eller Conen til at betale. Jeg kan her som Grund kun tænke mig, at det skal være et Løkkemiddel for Folk til desto hellere at underkaste sig en Kur, der kan være i det Offentliges Interesse, men jeg tror, at Hensynet til fri Kur vil være af meget ringe Betydning lige overfor to Momenter, som her gjøre sig gjældende og virke